

Pogovor z dr. Vinkom Logajem, direktorjem Zavoda RS za šolstvo

EDUCA*: *Najprej čestitke za lep jubilej Zavoda za šolstvo. 60 let ni kar tako. Kako gledate na prehojeno pot, kaj je krasilo zavod v preteklih desetletjih ter na katerih področjih morda zavod ni izpolnil svojih ciljev in pričakovanj strokovne javnosti?*

Pred 60 leti, ko je bil ustanovljen predhodnik današnjega Zavoda za šolstvo, je bila ustanovitev ravno s tem na-

menom, da skrbi za razvoj in kakovost izobraževanja. To je bila nekako rdeča nit Zavoda za šolstvo skozi celotno obdobje delovanja. Res pa je, da je v različnih obdobjih zavod imel različne vloge in tista največja sprememba je bila pred enaindvajsetimi leti, 1995. leta, ko je Zavod za šolstvo resnično postal javni zavod tudi v pravno-formalni obliki in se je tako rekoč izločil iz Ministrstva za izobraževanje. Z osamosvojitvijo pa je prevzel popol-

noma drugo vlogo. Prej je imel tudi nadzorno vlogo, se pravi neke vrste nadzorni organ v izvedbenem delu na področju vzgoje in izobraževanja, tudi do univerzitetnega izobraževanja. (EDUCA: Vključno z inšpekcijsko?) Vključno z inšpekcijsko. Potem pa je obdržal svetovalno vlogo, torej ključno je usposabljanje učiteljev, svetovanje, razvoj kurikula, tako od predšolske, osnovnošolske

do splošno izobraževalnega dela v srednješolski vzgoji in izobraževanju. Je pa od 2005 dalje tudi izvedenski organ za inšpekcijske službe, torej za Inšpektorat za šolstvo.

EDUCA: Zavod se je v preteklosti večkrat preimenoval in reorganiziral; nekdanj je imel bolj inšpekcijsko vlogo, nakar je prišel v ospredje svetovalni pristop. Še danes so zaposleni na zavodu pedagoški svetovalci. V vaši uradni opredelitvi je zapisano, da je Zavod Republike Slovenije za šolstvo osrednji nacionalni razvojno-raziskovalni in svetovalni zavod na področju predšolske vzgoje, osnovnega šolstva in splošnega srednješolskega izobraževanja. Kako vi kot krovni zavodov manager vidite aktualno vlogo in poslanstvo zavoda?

Zaposleni imajo sicer formalne nazive Višji svetovalec področja II in Višji svetovalec področja I, so pa to pedagoški svetovalci, ki neposredno delajo na šolah z učitelji. Predvsem pa usmerjamo aktivnosti v razvoj učenja in poučevanja, kot ga zahteva šola za 21. stoletje, kjer želimo z nekim skupnim pristopom predvsem izboljšati in vplivati na didaktiko poučevanja pri posameznih predmetih. In eno od področij, ki ga trenutno implementiramo v šolski prostor, je formativno spremljanje. Tu gre za pristope, ki povečujejo motivacijo pri učencih, pristope, ki spodbujajo kreativnost in ustvarjalnost, skratka tisto, kar je fokus v širšem evropskem prostoru. Srečujemo se namreč z generacijami, ki so se tako rekoč rodile z računalniki, s telefoni, z digitalno tehnologijo, ki jo uporabljajo praktično od predšolskega obdobja dalje in to je za šolski prostor

velik izziv. Mnogi laično ocenjujejo, da naši učitelji ne sledijo razvoju, da učenci vedo več od učiteljev. Tu se mi zdi, da moram poudariti, da je napačno pričakovanje, da bi v svetu digitalne tehnologije, v svetu interneta, lahko učitelj zbral skupaj in imel toliko informacij, kot jih imajo učenci v nekem razredu. Ključno pa je, da pozna metodične in didaktične pristope in da je ta tehnologija pripomoček oz. orodje pri učenju in poučevanju. Tu laični prostor prepogosto, sploh ko se pogovarjamo o področjih digitalne pismenosti, preveč posplošuje. Pred dnevi smo imeli kar nekaj vprašanj v zvezi s tem, ali naši učenci programirajo ali ne programirajo, s tem da je v Ameriki na nekaterih področjih trend k temu, da jih čim prej naučijo programirati. Mi vidimo programiranje kot eno izmed več kot dvajsetih digitalnih kompetenc v področju, ki mu pravimo ustvarjanje.

Programiranje je potrebno seveda še razgraditi od tega igrivega dela ali igranja, ki nam ga sedaj omogoča ta tehnologija, do nekega resnega programiranja, ki zahteva logično, abstraktno mišljenje, ki zahteva predznanje, kjer mora učenec vedeti, kaj je neznanka, kako z neznanko delati.

Ključno se mi zdi, da tudi na predšolskem področju s temi otroki delamo, starši in vzgojitelji jih morajo na enem delu vzpodbujati, hkrati jim je pa potrebno postavljati meje. Otroci morajo poznati tudi področje varnosti, to se mi zdi eno ključnih, če pogledamo od licenc in tako naprej, do ravnanja z osebnimi podatki, do ravnanja

z gesli. In to je tisto, kar mora tudi šola, od zgodnjega obdobja pa čez celotno izobraževanje, razvijati pri posameznih učencih, krepiti zavest in znanje na tem področju. (EDUCA: *Ter najbrž ozaveščati o nevarnosti digitalne zasvojenosti, ki se že pojavlja kot problem!?*). To mislim, da bo tudi v bodoče še večji problem, če ravno s tega vidika, ki sem ga omenil, ne bodo dovolj zgodaj postavljali tudi meje uporabe. Svet interneta zagotovo predstavlja nek velik zunanji motiv za otroka in če nima mej lahko hitro zaide tudi v zasvojenost. Zanimivo pa je, da so generacije staršev, to pa se spomnim še iz prakse, bile popolnoma zadovoljne, da njihovi otroci popoldne ali zvečer ne gredo nikamor ven in so v sobah. Ampak ta nenehna aktivnost z računalnikom pripelje tudi v asocijalno vedenje in to je poslanstvo šole, po mojem trdnem prepričanju, na tem področju.

EDUCA: Kako vi, kot krovni manager, gledate na aktualno poslanstvo Zavoda za šolstvo, takega kot je danes?

Svojo aktivnost delimo nekako na dva dela: eno je podpora ministrstvu in sistemu, se pravi priprava kurikularnih dokumentov, strokovnih podlag za systemske spremembe na področju vzgoje in izobraževanja, drugo je pa priprava usposabljanj, implementacija sprememb v šolskem sistemu, svetovanje tako na individualni kot na šolski ravni in ravno s tem namenom dostopanja do šol ima zavod območne enote, katerih ključno poslanstvo je sodelovanje s šolami in vrtci.

EDUCA: V navedbi vsebine dela zavoda je nekje zapisano, da izvajate tudi druge naloge v sodelovanju z Ministrstvom za izobraževanje, znanost in šport. Za katere naloge gre?

Tukaj velja omeniti nekaj mednarodnih projektov, kjer sodelujemo skupaj z ministrstvom in ki so namenjeni ravno razvoju šolskih politik. Recimo eden takih projektov je „Podjetnost“, kjer gre za krepitev kompetenc na področju podjetnosti. Gre za razvoj ustvarjalnosti in inovativnosti, spodbujanje kritičnega mišljenja, reševanja problemov v šolskem prostoru, kamor vključujemo tudi posamezne šole: tako osnovne šole kot tudi nekaj gimnazij. In tu imamo neko mejo med podjetništvom in podjetnostjo. Podjetnost vendarle razumemo bolj kot

motiviranje mladih, k temu da iščejo inovativne pristope za reševanje problemov, da znajo kritično razmišljati, da znajo kritično presojsati, medtem ko je podjetništvo bolj usmerjeno v pripravo izdelkov, poslovnih načrtov in tako naprej, kar pa ni toliko del splošnega izobraževalnega sistema.

EDUCA: Vzgojni pristop, podjetnost, privzgojiti ta občutek, senzibilizirati jih za dejavnosti v tej smeri ...

Da, in razvijati dejavnosti, ki pri mladih spodbudijo neko dodatno aktivnost, da razmišljajo o reševanju posameznih problemov, da razmišljajo o nečem novem, da so ustvarjalni tudi pri pouku. Namreč v šolskem prostoru se pogosto srečamo s pasivnostjo učencev in zato tudi ta naloga, ki ji pod skupnim imenom rečemo formativno spremljanje. Vendarle gre tu za neke pristope, za katere mislimo in je znanstveno dokazano, da vplivajo na motivacijo in aktivnost učencev in dijakov.

EDUCA: Kakšen je vaš občutek glede relacije ministrstvo – zavod, kje so meje vaše avtonomije? Vi ste samostojni zavod po statusu. Veliko se namreč polemizira o avtonomiji, tudi v šolstvu.

Sam vidim na strokovnem področju popolno avtonomijo Zavoda za šolstvo, vendarle menim, da je pri razvijanju bodisi novih programov, pri posodabljanju programov, pri vpeljevanju nekih novosti v šolski prostor potrebno na nacionalni ravni imeti nek konsenz in se tudi dogovarjati z ministrstvom, ki zagotavlja sredstva za implementacijo novih rešitev ali pa zagotavlja neke systemske podlage preko podzakonskih aktov ali pa procesiranja zakonskih rešitev. Mi pa vidimo svojo nalogo v tem, da pripravljamo strokovne podlage za spremembe. Mislim, da imajo posamezni svetovalci popolno strokovno avtonomijo tudi pri delu s šolami, z učitelji na svojem področju. Treba je pa tu vendarle razumeti, da je ta avtonomija omejena z neko strategijo delovanja inštitucije. Potem, ko imamo enkrat določene dogovore, dogovorjeno strategijo dela, mora v okviru tega vsakdo delovati. Na tak način, menim, da delajo vse organizirane in dobro delujoče inštitucije.

EDUCA: To je že kar nekoliko filozofsko vprašanje – kje so meje svobode in avtonomije?

Tukaj gre bolj za razumevanje strokovnosti na področju posameznih strok, zato imamo tudi svetovalce za predmetna področja. Sam mislim, da ima vsak od svetovalcev popolno strokovno avtonomijo pri razvoju nekih pristopov, pri implementaciji posameznih rešitev znotraj opredeljenih ciljev in znotraj vizije, ki jo imamo v hiši.

EDUCA: Kaj pa Pedagoški inštitut, v mislih imam relacije ministrstvo – Zavod za šolstvo – Pedagoški inštitut. V vašem krovnem aktu je namreč zapisano, da ste osrednji nacionalno razvojno-raziskovalni in svetovalni zavod. Tudi pedagoški inštitut ima podobno navedbo. Ali ne prihaja tu do delnega podvajanja nekaterih vsebin?

Mislim, da ne. Saj Pedagoški inštitut je izšel iz Zavoda za šolstvo pred nekaj desetletji. Osnova pri Pedagoškem inštitutu je raziskovalno delo in moram reči, da kar na nekaterih področjih tesno sodelujemo. Tam, kjer imajo

oni podprte določene rešitve z raziskavami na področju vzgoje in izobraževanja, je nam zelo pomembno in dobrodošlo pri razvoju ali programa ali pri sami implementaciji določenih vsebinskih ali programskih elementov v šolski prostor. S Pedagoškim inštitutom tudi sodelujemo. Če sem čisto konkreten, so v mednarodnem projektu uradno tudi evaluatorji pri projektu, ki se izvaja v slovenskem prostoru.

EDUCA: Kateri pa so najpomembnejši projekti in aktivnosti Zavoda za šolstvo v tem šolskem letu?

Morda bi najprej rekel, kaj vidimo kot izziv za slovensko izobraževanje, pa bi se potem navezal, zakaj določene aktivnosti na tak način izvajamo. Zagotovo se je Slovenija širše, tudi z različnimi konvencijami in strategijami opredelila za uvajanje inkluzivne paradigme v slovenski šolski prostor. Ta pa zahteva določene pristope, zahteva neko postopno uvajanje sprememb v šolskem prostoru. Ker vemo, da prehitre spremembe niso nikoli dobre in zato je v zadnjih dveh letih za neko srednjeročno obdobje do leta 2018 naša prioriteta spodbujanje oblik učenja in poučevanja, o katerih sem že prej govoril, se pravi da spodbujamo takšne pristope, ki motivirajo otroke, ki jih spodbujajo k aktivnemu vključevanju v pouk in na drugi strani vzpostavljajo spodbudnih učnih okolij. To pomeni, da učna okolja prilagajamo na tak način, da se vanje lahko vključujejo različne skupine otrok: od takih s posebnimi potrebami, do tistih, ki so izjemno nadarjeni na posameznih področjih, pa tudi tistih, ki v ničemer ne izstopajo. Spodbujamo tudi odpiranje šolskega prostora v sodelovanje s širšim okoljem. Gre za rešitve v smeri sprejemanja drugačnosti in prilagajanja učnega okolja na tak način, da se vanj lahko vključujejo vsi učenci.

EDUCA: Se pravi, da gre na nek način za nadgradnjo, včasih smo govorili o individualizaciji, diferenciaciji ...

Te izraze v šolskem prostoru še vedno uporabljamo. Včasih je bila res bolj poudarjena le individualizacija oziroma delo s posameznikom. Danes v povezavi z individualizacijo poudarjamo personalizacijo, ki temelji na ustvarjanju takšnega učnega okolja, ki ustreza posameznemu učencu oziroma skupini učencev. Pogosto slišimo tudi izraze integracija oziroma inkluzija. Mi tu poudarjamo razliko. Ko govorimo o integraciji, otroka vključimo in se mora prilagoditi, če govorimo pa o inkluziji, moramo sami ustvariti tako prilagojeno učno okolje, da v njem lahko funkcioniра. Spreminjajo se tudi pristopi. Če sem bolj konkreten in navedem primer: ko sem še sam študiral in poučeval, je bila ključna povratna informacija, ki jo da učitelj učencu. Sodobne raziskave pa kažejo, da k uspešnemu delu pomembno prispeva tudi informacija, ki jo da učenec učitelju. In tu gre za ta vzajemen odnos

in neko drugo vlogo učitelja v razredu, kot je bila pred leti in desetletji. Je pa to proces, za katerega smo prepričani, da bo v slovenskem, pa tudi drugih šolskih okoljih, trajal kar nekaj let, če ne govorimo o desetletju ali več.

EDUCA: V zadnjem obdobju se veliko govori in poudarja t. i. formativno spremljanje oz. o projektu Podpora učiteljem pri formativnem spremljanju. Zakaj pravzaprav gre in kaj lahko učenci, starši ter učitelji pričakujejo od tega projekta?

Mi smo aktivnost nastavili na tak način, da naši svetovalci neposredno sodelujejo z učitelji na posameznih šolah, ki so bili v prvi fazi pripravljene vstopiti v uvajanje tega pristopa. (EDUCA: *Koliko okvirno jih je bilo?*) Trenutno imamo vključenih 200 učiteljev. Želimo posneti tudi primere dobrih praks. Mislim, da ni nujno, da posamezni učitelj v svoji praksi začne z vsemi pristopi oziroma spremembami dela hkrati. Če npr. govorimo o povratni informaciji, je pri nekem učitelju za prvo fazo dovolj, da se ukvarja s tem področjem. Lahko se nekdo ukvarja oz. začne z novimi oblikami motivacije pri svojem pouku. In to je za prvo fazo dovolj. Želimo na nevsiljiv način spreminjati šolsko prakso. Povratne informacije, ki jih imamo ob koncu prvega leta, kažejo, da so učitelji bolj zadovoljni v razredu, da se učenci bolje počutijo in se

čutijo del samega vzgojno-izobraževalnega procesa. To zadovoljstvo se potem prenaša tudi do staršev. Šola postaja bližja učencem, ki resnično velik del svojega časa preživijo v šolskem prostoru.

EDUCA: Ampak pri tem imajo najbrž pomembno vlogo tudi pedagoške fakultete za vzgojo bodočega kadra? Ali so te pedagoške fakultete na nek način že vključene v ta projekt ali se bodo še vključevale?

Neposredno pri samem projektu ne, mislim pa da tudi pedagoške fakultete pri univerzitetnem izobraževanju učiteljev sledijo trendom, ki so v svetu znani. Je pa res, da verjetno tudi fakultete v današnjem hitrem spreminjanju vsega v družbi ne bodo uspeli usposobiti oz. svojih diplomantov pripeljati do tega, da bi bili kos vsem situacijam v realni praksi.

EDUCA: Ampak najbrž, da gre za pristop, za različnost pristopov, kajne?

Zagotovo. Saj pristopi so odvisni tudi od vsakega profesorja posebej na fakulteti in mislim, da imajo tudi naše pedagoške fakultete težave na tem področju. Gre tudi za vprašanje selekcije pri izbiri kandidatov za študij na pedagoških fakultetah. Na pedagoških fakultetah vemo, da je ni, kar nekako ni skladno s poslanstvom učitelja.

EDUCA: Je pa realnost taka ...

Ja, je pa realnost taka. In drugo, ki nas zagotovo razlikuje na primer od Fincev, je drugačna mentaliteta.

EDUCA: ... in drugačne vrednote ...

Zagotovo. Nekaj pa je, kar se mi zdi, da se vendarle počasi spreminja v naši družbi. Več let že spremljam v medijih izjave ob začetku šolskega leta. V preteklih letih se je slišalo,

kakšen problem je šola, s kakšno muko gredo učenci v šolo, namesto da bi jih skozi te, relativno močne medije spodbujali. Letos pa sem zaznal, da je bistveno manj negativne naravnosti do šole in izobraževanja, in mislim, da je treba ta trend nadaljevati. Znanje in izobrazbo bomo v bodoče krepko potrebovali v in to brez izobraževalnega sistema, ki ga je treba vedno izboljševati, ne gre.

EDUCA: V strokovni javnosti je mnogokrat omenjeno tudi „vzpodbudno učno okolje“. Kaj pojmuje pod to dikcijo, saj je najbrž spodbudno učno okolje kot osnova za kvalitetno pedagoško delo prisotno v šolski praksi od nekdanj?

No, če mogoče sežem, glede na to, da ima zavod že 60-letno tradicijo, nekaj let nazaj v šolski prostor, je bila šola zasnovana tudi kot disciplinski prostor – tudi znani filozof Foucault jo uvršča med take institucije. V šoli smo imeli in še imamo številne rituale, urnik ... Iz prejšnjega sistema je znano, da so učenci mirno vstajali, ko je prišel učitelj v razred, da so učenci na koncu pouka vsi hkrati glasno pozdravljali (*EDUCA: Včasih smo prepevali, a ne?*), da so, če niso bili dovolj disciplinirani, morali držati roke na hrbtu. Sedaj pa se ta učna okolja in šola bolj odpira, odnosi znotraj šole so bistveno drugačni in spodbudno učno okolje je nek krovni pojem za pogoje, ki jih mora ponujati ali pa ki jih mora ustvarjati vsaka šola, zato da se učenci lahko dobro počutijo v šoli, pokažejo svoje zmožnosti in interese. Tu imam v mislih tudi inkluzivno okolje, v katerem sprejemamo drugačnost, da so pristopi učiteljev k učenju in poučevanju prilagojeni tako, da jim učenci lahko sledijo. Od posameznega učenca je vedno potrebno zahtevati toliko, da za to, da to doseže, potrebuje določen napor in ne odpor.

EDUCA: Zanimiva besedna „igra“: napor, odpor. Kako je pa glede t. i. „razširjenega programa osnovne šole? Se morebiti obetajo spremembe koncepta podaljšane bivanja, dopolnilnega in dodatnega pouka, izbirnih predmetov ...? Kako je s šolo v naravi?

Aktualizacija razširjenega programa je sedaj ena izmed naših prioritarnih nalog. Od začetka veljavnosti zadnje novele Zakona o osnovni šoli, z uvajanjem obveznega in neobveznega tujega jezika v 1. in 2. triado osnovno-

šolskega izobraževanja in z ostalimi aktivnostmi, ki so bile že prej v razširjenem programu, to je podaljšano bivanje, interesne dejavnosti, neobvezni izbirni predmeti, dopolnilni in dodatni pouk, pevski zbor, je prišlo v izvedbenem delu do številnih problemov. Poleg tega imamo koncept podaljšane bivanja od leta 1999 in delno prenovljenega od leta 2005. V dogovoru z ministrstvom smo pristopili k konceptualizaciji celotnega razširjenega programa. Probleme smo videli tudi pri izvedbi in organizaciji podaljšane bivanja. V povezavi z usmerjanjem otrok s posebnimi potrebami in učno pomočjo je potrebno pogledati funkcijo dopolnilnega pouka v osnovni šoli. Neobvezni izbirni predmeti se na nek način prekrivajo z interesnimi dejavnostmi. Prehrano v šoli imamo na nacionalni ravni, po mojem mnenju, zavidljivo sistemsko urejeno v primerjavi z drugimi evropskimi državami. Vprašanje pa je, ali je k kosilu in malici dovolj pripet tudi zdrav način življenja in zdrav način prehranjevanja. To je tudi poslanstvo šole.

EDUCA: Omenjal ste nadarjene, vaša ekspertna skupina je sredi leta zaključila z oblikovanjem predloga posodobitve in nekje smo zaznali, da se od letošnje jeseni naprej obeta javna razprava na to temo. Ali se lahko že da kakšen namig v to smer? Kakšne spremembe se obetajo pri delu z nadarjenimi?

Ekspertna skupina, ki smo jo imenovali za posodobitev koncepta za delo z nadarjenimi, ki je že tudi star več kot eno desetletje, je pripravila dokument, ki ga nameravamo posredovati v strokovno razpravo. Moram pa poudariti, da vzporedno vodimo aktivnosti, s katerimi zbiramo primere dobre prakse za delo z nadarjenimi. Želimo pa tudi vzpostaviti sodelovanje s Centrom za delo z nadarjenimi na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, da bi nato v šolski prostor posredovali dokument, ki bo strokovno usklajen in bo resnično služil učiteljem. Dosežki učencev že v osnovni šoli, ob identifikaciji nadarjenosti, so ključnega pomena za nadaljnje delo z nadarjenimi v srednješolskem izobraževanju in za razvijanje posameznih področij nadarjenosti. Mislim, da so različni akterji v okoljih tisti, ki lahko pripomorejo k delu z nadarjenimi. V novem dokumentu, ki opredeljuje delo z njimi, pa je ekspertna skupina, poleg vloge učiteljev in drugih strokovnih delavcev, izpostavila tudi pomen aktivnosti in prizadevnosti učenca.

EDUCA: *V okviru enega projekta o nadarjenih, ki ga je izvajal zavod EDUCA pretekli dve leti na Goriškem, smo med drugim odkrili tudi dve zanimivi zadevi: ena je, da so starši vse manj seznanjeni, ozaveščeni, usposobljeni oz. kompetentni, da bi poleg šole dovolj tvorno sodelovali pri razvoju nadarjenosti oz. talentiranosti lastnih otrok ter drugo, da si nadarjeni otroci med seboj želijo „mreženja“, medvrstniškega povezovanja, srečevanja. Ugotovitve te naše študije vam z veseljem pošljemo.*

Me veseli, bom z veseljem prebral. Sicer pa je prav, da se učenci in dijaki med seboj družijo in povezujejo. Ko govorimo o starših, pa je potreben pogled iz več zornih kotov. Danes so starši polno zaposleni s službenimi obveznostmi in jim zmanjkuje časa za delo z otroki. Marsikdaj pa imajo tudi od svojih otrok prevelika pričakovanja. Mislim, da je prav, da so pričakovanja staršev visoka. Vloga šole pa je, da starše objektivno informira tako, da straši to sprejmejo in razumejo. Priložnosti za delo z nadarjenimi so v šoli v okviru obveznega in v okviru razširjenega programa velike. Prav tako pa obstaja veliko načinov ozaveščanja, seznanjanja in usposabljanja staršev. Pomembno je iskanje novih oblik in novih pristopov za sodelovanje s starši.

EDUCA: *Še zadnja tema našega pogovora: tudi revija EDUCA letos praznuje poseben jubilej, 25. letnico izhajanja.*

Čestitam!

EDUCA: *V teh 25. letih smo izdali točno 145 števil revije, s preko 10.000 stranmi. Med več kot 1150 avtorji so bili številni ugledni raziskovalci in praktiki iz pedagoškega področja; mnogi tudi iz vrst Zavoda za šolstvo.*

Poleg pedagoškega založništva se EDUCA ukvarja tudi s strokovnim izobraževanjem vseh profilov iz vzgoje in izobraževanja. Predvsem v zadnjih 15 letih smo izvedli okoli 230 različnih izobraževalnih dogodkov (seminarji, konference, posveti, delavnice ...) s preko 11.300 zadovoljnimi udeleženci. Za nas je v teh letih predavalo okoli 700 predavateljev, številni tudi iz Zavoda za šolstvo.

V letu 2017 in 2018 načrtujemo 2 večja strokovna posveta. Eden bo namenjen t. i. umetnostni vzgoji oz. psihologiji v umetnosti in kulturi in ga bomo izvedli v letu 2018; drugi pa muzejski pedagogiki; posvet, ki ga bomo izvedli sredi maja 2017. V ta namen bomo k sodelovanju pritegnili nekatere ugledne pedagoške ustanove iz slovenskega prostora. V mislih imamo predvsem PF iz Ljubljane, Pedagoški inštitut ter kajpak Zavod za šolstvo. Gre za nekakšno obliko mini javno/zasebnega partnerstva, preko katerega vidimo mnogo pozitivnih sinergij. Kaj menite o navedeni pobudi?

Vašo pobudo pozdravljam in z veseljem sprejemam! Tudi ko govorimo o kolegih iz našega zavoda, o sami inštituciji, sem vedno za to, da se ne zapremo, da sodelujemo z drugimi. Moram reči, da sodelujemo tudi s številnimi nevladnimi organizacijami na različnih področjih. Spomladi, ko je bila aktualna tema o migrantih, smo v sodelovanju z ministrstvom in številnimi nevladnimi organizacijami razvijali koncept vključevanja otrok migrantov v šolski prostor. Na področju izobraževanja sodelujemo tudi s številnimi zasebnimi organizacijami, s fakultetami, predvsem Pedagoško fakulteto v Ljubljani, Pedagoško fakulteto v Mariboru, Filozofsko fakulteto v Ljubljani, Pedagoško fakulteto v Kopru. Pri razvoju programov angažiramo strokovnjake iz akademske javnosti in iz vzgojno-izobraževalnih zavodov. Imamo širok spekter sodelovanja in ne vidim razlogov, da ne bi tudi mi v bodoče tesneje sodelovali.

EDUCA: *No lepo! Za danes pa lepa hvala za vašo prijaznost in pripravljenost za ta dolg enourni pogovor. Seveda vam želimo, da bi še naprej udeleževali vaše vizije v bližnji in daljni prihodnosti!*

Hvala lepa tudi vam.

* za EDUCA je pogovor pripravil in izvedel Štefan Krapše, odgovorni urednik revije EDUCA